

ВОЛИСЛАВ КОШТУНИЦА: Даме и господо посланици, 200 година како Србија обележава обнову своје државности. Пред нас се данас поставља питање шта Србија од нас тражи, шта данас на почетку новог века после ових 200 година, Србија од нас очекује? Не само од једне владе, већ од свих носилаца власти на најразличитијим пословима, шта она тражи од нас као својих грађана?

Пре 200 година, да се подсетимо, Србија је утврђивала свој државни статус, корак по корак, освајајући своју слободу, односно статус међународно признате државе.

Србија је тада започела да се привредно, политички и културно преуређује, следећи цивилизацијским и демократским обрасцима и стандардима који су преовлађивали развијенијем делу Европе.

У другом делу 19. века, Србија је са Црном Гором, наравно као независна држава постала суштински део ондашње европске заједнице држава.

Данас на почетку новог века Србија стоји, наравно, не у свему на исти начин пред неким задацима, пред којим је стајала пре 200 година. Зато су у праву они који подсећају на наше демографске и материјалне

губитке, на изгубљено време, на историјске заблуде и промашаје, али у праву су и они који тврде да је упркос свему, посебно околностима какве су биле, Србија је ипак кретала напред.

Неколико ствари треба истаћи које су од посебног значаја да би се то кретање Србије напред у овом часу на почетку новог века могло да настави.

Који су то проблеми са којима се данас суочавамо?

Србија прво мора да реши свој државни статус који је доведен у питање ако се има на уму да на делу њене територије на Косову и Метохији не постоји наша власт, већ је највиша власт међународне заједнице.

Друго, Србија мора да утврди свој статус унутар државне заједнице са Црном Гором, утврђујући и јачајући саму државну заједницу у складу са Уставном повељом, а не супротно њој. Применом те уставне повеље, чинећи ту заједницу функционалном, а не у великој мери нефункционалном каква је она данас.

Трећи посао, трећи задатак када је реч о обнови државних институција јесте да Србија мора изнутра да се уреди изграђивањем јаких демократских институција и успостављањем правне државе. Правна држава је нешто што подразумева раскид са остацима свести и праксе партијске државе. Правна држава подразумева одлучан обрачун са правним волунтаризмом и самовољом. Правна држава најпосле захтева пртеривање корупције, поготову оне велике, поготову од сваког покушаја да на суштински неприродан, а формално незаконит начин стечене повластице и богатства потисну и обесмисле вољу и интересе народа и институција кроз које се та воља и ти интереси народа испољавају.

Четврто, Србија са Црном Гором такође мора да решава питање свог статуса у Европској унији, уз сва легитимна неслагања и спорења међу релевантним политичким странкама и овом парламенту и у јавности у Србији, ван сваког спора је суштинска припадност Србије Европи и потреба за формалном потврдом те припадности и чланством у европским структурама.

То чланство је, не само оно што се хоће, то је у овом тренутку нешто што се мора, нешто што се другачије не може. Оно што се хоће, по правилу доноси корист, а оно што се мора, не мора увек да доноси корист, али европски пут за Србију и Црну Гору у овом тренутку нема алтернативе. Зато је наша највећа дужност и обавеза, не само да прекратимо вишедеценијско пропадање установа, него да да успставимо такав институционални, пре свега уставни оквир који ће коначно омогућити стабилан напредак Србије.

Наравно, да институције, закони, интеграција друштва нису само циљ за себе, већ и средство да у сваком друштву, а поготову у оном које је трпело под свеколиким насиљем унутрашњим и спољним, да грађани почну да живе мирније, безбедније и уопште боље.

Да пођемо редом и у најкраћим цртама ћу изложити, а у једном ширем тексту који ћете добити после паузе, видећете како Влада види промене у држави, привреди и у свим главним друштвеним делатностима.

Започећу, наравно, од онога са чим сам и започео ово излагање, о држави, како да се она уреди, како да се институције ојачају. Наравно, почећу са оним делом државе у којој је наша власт најспорнија, чињеницом да је изнад те власти успостављена власт међународне заједнице, почећу са Косовом и Метохијом, као једним за ову државу, за ову Владу, за овај парламент, дубоко сам уверен, најпречим питањем.

Имајући стално на уму овај темељни став, хоћу да кажем да ће Влада водити реалну политику државних интереса. Одмах да одговорим шта то конкретно значи. То најпре значи да нема решавања питања статуса Косова и Метохије без Србије и државне заједнице Србија и Црна Гора. Онај ко то питање жели да стави на дневни ред, треба да зна да без Србије и државне заједнице то није реално учинити, као и то да за Србију реч "статус" која се толико много користи у последње време, у вези Косова и Метохије, може да има многа значења, али никако значење независности.

Први и најозбиљнији проблем на Косову и Метохији био је и остаје питање повратка српских прогнаника у њихове домове и завичај. Разуме се да ми не можемо овде без УНМИК-а овај проблем да решавамо, али можемо да предложимо остварљив план у фазама које би се одвијале по редоследу, гарантоване сигурности за повратнике. У истом начелу поступности требало би радити на повраћају имовине законитим власницима, приватним лицима и држави као и на обезбеђењу и обнови српске и европске културне баштине у Покрајини. С обзиром, то желим посебно да истакнем, на све драматичне промене, заиста се поставља ургентно питање када је реч о обесправљености српског живља на Косову и Метохији, поставља се ургентно питање, питања успостављања нових механизама заштите српског дела становништва, имовине и културних добара Покрајине.

Влада ће, наравно, сарађујући са свим надлежним органима инсистирати код УНМИК-а и код међународних чинилаца на другачијем и новом постављању институционалних оквира заштите интереса српске заједнице на Косову и Метохији.

Ако је суштинска аутономија она формула којом Резолуција 1244 обезбеђује самоуправу Косова и Метохије у односу на Србију, онда је суштинска аутономија српске заједнице на Косову и Метохији та нова формула која овој заједници обезбеђује основне услове опстанка на данашњем Косову и Метохији с обзиром на дискриминацију према Србима, која преовлађује и у привременим институцијама и у односу већинске заједнице.

Суштинска аутономија српске заједнице на Косову подразумева територијалну аутономију, поделу Косова на ентитете или кантонизацију Косова и Метохије, као и одговарајућу културну и персоналну аутономију.

Приликом образовања институција власти на Косову и приликом обезбеђивања овакве суштинске аутономије за српску заједницу на Косову мора се водити рачуна о још једној ствари о којој се водило рачуна у Босни и Херцеговини после Дејтонског споразума. Чињеница је да је национални састав, етнички састав Косова и Метохије битни промењен после 1999. године. У конституисању институција на Косову и Метохији мора се водити рачуна о стању какво је било 1999. године.

Затим, нешто о односима у државној заједници. Прошло је нешто више од годину дана од како је усвојена Уставна повеља државне заједнице Србија и Црна Гора. За то време није урађено много, није урађено доволно, нити на плану њеног унутрашњег институционалног и законског уређивања, нити у спровођењу њених уставних надлежности.

Када Влада Србије буде конституисана ми ћемо се ангажовати и са пуном одговорношћу приступити нашим обавезама које проистичу, како из Уставне повеље, тако и из наше основне демократске и европске оријентације. Влада ће учинити све што је у области њених надлежности могуће да се практично осмисли и функционално ојача државна заједница Србија и Црна Гора. То најпре значи да Влада мора да поради на остваривању обавеза Србије према њој. У склопу уставних промена које нам предстоје неопходно је, поред осталог, извршити потребна прилагођавања Устава Србије Уставној повељи.

Што се тиче рада на хармонизацији он мора да буде довршен, а оно што је до сада учињено на усвајању акционог плана хармонизације економских система Србије и Црне Горе треба у наредном периоду да буде практично примењено и настављено како би се услови тржишне привреде убрзано остваривали за цело подручје државне заједнице.

Ова влада ће спроводити појачану проевропску политику. То значи да ће се у овом домену више радити, а мање говорити. У унутрашњем развоју Србија мора постати безбедна земља у којој се остварују људска и мањинска права по европским мерилима, у којој се закони поштују, а институције делају, у којој владају тржишни закони пословања и где је привредни криминал искорењен, а корупција сведена на најмању меру. Шта би било више европски од постизања ових циљева у унутрашњем развоју и притом наравно политика придруживања овде је у првом плану. То је политика за коју је Европска унија већ дала параметре, како регионалне у виду њене стратегије европског партнерства, тако и непосредне које се тичу Србије и Црне Горе. Ми очекујемо завршетак Студије о изводљивости и непосредно после тога започињање преговора око склапања споразума о стабилизацији и придруживању.

Нама је већ сада јасно да одмах морамо започети усклађивање без мало сваког закона који имамо и који ћемо донети са правилима и законским нормама Европске уније. Влада ће зато израдити националну стратегију придрживања Европској унији, у којој ће се изложити основни елементи политике придрживања и обавезе државних органа, привредних субјеката и других друшвених чинилаца у овом дугорочном процесу.

Да пређем са државних институција и стања њима и у ком правцу Влада предвиђа промене у њима, да пређем на подручје економије. Одмах да кажем да наши грађани, наш обичан човек у себи носи веру да је властита снага Србије, коју Србија поседује, довољан гарант остварљивости идеје о економскијајкој Србији. Насупрот овој вери видимо да се у Србији већ исувише дуго тешко живи. Велики број људу не зна како да састави крај са крајем. Клонећи се демагогије и сваке врсте неодговорности поменућу да узроци за тешко економско стање, у којем се налазимо, нису једноставни, нису од јуче, а неки сежу и произлазе из укупних политичких прилика кроз које је Србија прошла у ближој и даљој прошлости. Уредређујући се на садашње стање у економији истакао бих неколико кључних проблема са којима морамо да се суочимо, свесни чињенице да уколико хоћемо сигуран напредак да преких путева и простих решења не може бити.

Најпре бих нагласио да није добро што је држава све оне који раде оптеретила високим порезима. Имам у виду да је данас око 950.000 људи без посла, а бројни показатељи говоре о вишковима радника у многим предузећима. Производња наставља да пада. У буџету нема средстава којима би се покренуле инвестиције, нема новца за аграр и још увек нема доступних стамбених кредита. Истовремено Србија увози јабуке и пшеницу. Увоз је већи од извоза за пет милијарди долара. Дуг земље је

достигао 14 милијарди долара, а обавеза за његову отплату ће рasti у наредним годинама.

Најосновнији програмски циљ нове владине економске политike јесте за то да створимо услове за конкурентну домаћу производњу, како би покренули привредну активност, повећали удео домаће робе на нашем тржишту и поспешили увоз. То ће омогућити већу запосленост и задржавање више новца у нашој економији.

Влада ће смањити порезе који оптерећују производњу, царинску политику и ванцаринске мере учиниће ефикаснијим и радиће на обезбеђивању повољнијих кредита и покретању инвестиција. Влада ће подржати политику стабилног курса динара. Свесни смо да ће у првом периоду наведено смањење пореза умањити приходе буџету, што ћемо компензовати већом наплатом пореза на промет и акциза, поготово на луксузне производе и производе штетне по здравље. Јасна је намера да пореске обавезе буду тако расподељене да бугатији слојеви становништва преузму већи порески терет.

Адекватном царинском политиком, ефикаснијом наплатом царина, као и ванцарински мерама, помоћи ћемо секторима који имају могућност да буду конкурентни, да стану на ноге и утицати на стране производи чији су производи присутни на нашем тржишту да бар део производње пребаце у Србију. Спречићемо неконтролисани увоз робе по дампингским ценама и робе која не задовољава важеће стандарде. Извоз ће, уз активно привлачење страног капитала, бити приоритет и у раду Министарства за економске односе са иностранством. Основаћемо потребне институције које ће осигуравати извозне послове.

Да би се наставило, наравно, неопходно реструктуирање привреде један од приоритета ове владе биће пажљива анализа стања у

сваком индустријском сектору појединачно и доношење одговарајућих стратегијских планова. Реструктуирање великих система не мора и не сме нужно да значи губитак радних места, уколико се потрудимо да их преоријентишемо на профитабилније послове у оквиру малих и средњих предузећа која су флексибилнија и лакша за управљање.

Када је о приватизацији реч неопходно је размотрити на који начин се постојећи поступак приватизације може унапредити и отклонити евидентне мањкавости. Промена власништва мора да буде поштена, брза и у општем интересу. Одговарајућом законском регулативом морају се заштитити интереси државе и мањинских акционара. Спорне приватизације, код којих постоји сумња да је оштећен јавни интерес, да није поштован закон или склопљени уговори, биће преиспитане.

Када је реч о аграрној производњи биће уведен нови и реалан систем новчаних подстицаја који ће омогућити дугорочно планирање и обезбедити неопходну сигурност сељацима.

Планирамо да извршимо адекватну царинску и ванцаринску заштиту домаће пољопривреде ради спречавања неконтролисаног увоза основних пољопривредних производа на тржиште Србије, чиме ће домаћи производјачи добити већу шансу. Циљ ових мера неће бити протекционизам, већ заштита једног од највреднијих домаћих ресурса – пољопривреде, складу са стандардима заштите које користи и Европска унија.

Желим да кажем, посебно, да ће један од првих задатака Министарство трговине у домену његових овлашћења расветлити сва питања везана за постојећу шећерну аферу. Ово је не само обавеза према нашим грађанима и Европској унији, као и економски приоритет, како би се обезбедио нормалан извоз пољопривредних производа.

Развој и реформу управљања саобраћајним системима треба финансирати из реалних извора, концесија, партнерства, јавног и приватног сектора, а у складу са стратегијом развоја, што је основа за даљи развој Србије. Наравно да је неопходно интензивирати радове на завршетку коридора 10, чиме ће пут кроз Србију постати најефтинији и најsigурнији пут који повезује западну са југоисточном Европом.

На плану социјалне политике, наравно, њу мора да води држава, а не предузећа и активно ћемо водити социјални дијалог са свим релевантним партнерима, а све са циљем да пронађемо решења која ће нам свима донети бољи живот. Један од првих корака нове владе ће бити закључивање социјалног уговора између репрезентативних синдиката, удружења послодаваца и државе.

Здравствени систем је један од најбољих показатеља на ком степену развоја се налази друштво и учиниће се све на стварању услова да наш здравствени систем који је већ дugo у лошој материјалној ситуацији и у њему се оствари право на здравствену заштиту, која је једна од најзначајнијих циљева наше владе. Како би се то постигло, наравно, потребно је извршити промене у одговарајућим законским прописима, пре свега у закону о ревизији здравствене заштите, као и пословању Републичког завода за здравствено осигурање.

Животна средина је последњи домен ове области, успостављање јединственог система заштите животне средине и природних ресурса, једна је од области у којима треба хитно преузети законске мере,

уз приближавање стандардима Европске уније. Рад наше владе биће усмерен ка томе да се ресурс заштите животне средине активно укључи у процес економских реформи и приватизације.

Неколико речи о правди и државној управи и неопходним променама у овом делу државног апаратра.

Наравно да у земљама у транзицији правосуђе има посебно велики значај. Јасно је да је правосуђе у Србији у овом тренутку у веома лошем стању. Карактерише га велики степен политизације, неефикасности и нажалост корупција. Осим дуге једнопартијске злоупотребе и заборава, улога судства у демократском друштву, пропадање нашег правосуђа допринело је и нарушавање независности судства приликом доношења измене правосудних закона. Неповољан материјални положај највећег броја запослених у правосуђу удаљио је велики број стручних људи, а младим и вредним правницима правосудну функцију учинио недовољно привлачном.

Када је реч о државној управи и њеној реформи, упркос томе што су у међувремену основана два тела која су била надлежна да се тиме баве, а то су Савет за државну управу и Агенција за развој државне управе, тек треба приступити истинском преуређењу државне управе. Неопходно је у најкраћем року израдити дугорочну стратегију реформе управе која је саставни део наших европских интеграционих процеса. Основни циљеви будућег преуређења државне управе ће бити, наравно, рационализација, децентрализација, деполитизација и професионализација управе.

Посебан приоритет за Владу представља доношење закона о спречавању сукоба интереса, којим ће се спречити вршење државних функција на штету јавног интереса. Посебан приоритет за Владу представља доношење, наравно, и закона којим би се регулисала надлежност и функционисање институције, која треба да омогући да у оним

случајевима када су грађани већ добили заштиту својих права и тим степеном заштите нису задовољни, па да ту заштиту обезбеде и на један други начин, а реч је о институцији омбудсмана или народног адвоката. Наравно да не спада у домен државне управе, у најужем смислу речи, али оно што ће се Влада постарати да уради јесте да се донесе закон о политичким странкама. Подсећам на чињеницу да постоји Закон о финансирању странака, а не и закон којим се регулише статус политичких странака. Наравно да ће Влада, када је реч о тзв. цивилном сектору, изаћи са својим предлогом закона о невладиним организацијама. Ради се о једном подручју које је потпуно нерегулисано, а поготово када је реч о нетранспарентности, финансијској нетранспарентности овог подручја, а говорим о невладиним организацијама.

Иако је нови Закон о локалној самоуправи донет 2002. године, почетком 2002. године, један од приоритета Владе ће бити истинско преуређење локалне самоуправе у виду процеса свеобухватне децентрализације власти и повећања степена финансијске аутономије јединица локалне самоуправе.

Министарство унутрашњих послова ће бити трансформисано у професионални орган државне управе, који ће у свом раду у потпуности поштовати људска права и достојанство људи, Устав, закон и међународна правила. То министарство мора да буде отворено према јавности, политички неутрално, а при свему томе ће се водити рачуна о суштинским националним интересима.

Посебно подвучен приоритетни задатак Владе у области унутрашњих послова биће расветљавање свих убиства и покушаја убиства која су се дододила пре и после 5. октобра, као и великих привредних и новчаних афера које узнемирају грађане.

У области државне безбедности, Влада ће наставити са започетим реформама у БИА-и, које су до сада највећим делом биле само формалног карактера. Настојаћемо да област државне безбедности доведемо у стање да се са сигурношћу може рећи да је извршена њена потпуна деполитизација, да је ослобођена свих терета из прошлости, као и да је БИА потпуно кадровски, технички, технолошки оспособљена да обавља своју функцију.

Најзда, када је реч о правосуђу и унутрашњим пословима, када кажем нешто са чиме се Србија суочава и свих ових година се на тежак начин суочавала, а реч је о сарадњи са Хашким трибуналом. Влада ће учинити све да та сарадња коначно постане двосмерна. У том смислу, између осталог, настојаћемо да обезбедимо све правне, материјалне и кадровске претпоставке да се оствари и убрза суђење свим оптуженим за ратне злочине пред домаћим судовима, да се од стране Трибунала на коришћење добију одређена доказна средства против наших држављана, као и да се свим нашим држављанима оптуженим од стране Трибунала пружи адекватна помоћ у њиховој одбрани пред Трибуналом. Такође, настојаћемо да склопимо уговор са УН којим би се омогућило да се казне затвора изречене од стране судских већа Трибунала у Хагу, служе у нашој земљи.

Најзда, нешто о плановима Владе у области просвете, културе и науке, на крају, као један од темељних стубова државе просвета мора да заузме своје место покретачке снаге која омогућује напредак целог друштва. Да би остварили освај основни циљ, у постојећи образовни систем, неопходно је уградити најбоље принципе националне просветне традиције и опште принципе и стандарде земаља чланице Европске уније.

У овом послу ми морамо, наравно, водити рачуна о нашој националној и културној особености, и једним делом о специфичности постојећих институција.

У том смислу ћемо предложити измене Закона о основама образовања, које ће предвидети формирање национално – просветног савета, као независног стручног тела састављеног од представника свих релевантних националних институција и педагошких и образовних установа.

Када је о науци реч, формираћемо национални савет за науку, у ком ћемо позвати представнике САНУ и све истакнуте научнике из Србије и дијаспоре, повећаћемо улагање у науку и донети закон о научно-истраживачком раду.

Најзад, када је о култури реч, ова влада ће јасно дефинисати шта је национална стратегија српске културе. На том пројекту радиће национални савет за културу Србије, а у који ћемо позвати најкомпетентније представнике из свих области културе. Циљ је да се донјошењем националне стратегије приступи обнови културе, а ми ћемо као Влада цео процес подржати предлагањем законске регулативе и повећањем буџета за културу и наравно, науку. Подстицаћемо приватно предузетништво и иницијативу у културу, а подржаћемо и неговање културне баштине свих етничких заједница у Србији.

Нова Влада ће додатно регулисати односе између државе и верских заједница, пошто су претходни закони из те области укинути. Учинићемо све да се исправе неправде, попут национализације имовине верских заједница. Осим тога, законом ћемо регулисати правни положај верских заједница и омогућити увођење духовне помоћи, у болнице, у домове за старе и казнене установе, као и одређивање пореских и других олакшица за верске заједнице.

Водећи рачуна о чињеници да велики део нашег народа живи ван територије Србије и Црне Горе, Влада Републике Србије сматра својом обавезом да створи услове који ће дијаспори омогућити укључивање у политички, економски и културни живот у матици. Први неопходан услов за то је већ испуњен променом изборног закона. Следећи корак ће бити измене Закона о држављанству којима ће се либерализовати режим пријема у држављанство лица српског порекла и тиме отворити врата свеобухватнијем остваривању права српске дијаспоре.

Влада ће радити, када је о дијаспори реч, и на исправљању две велике неправде које су учињене великим броју људи, од којих су данас многи у дијаспори, а то је враћање одузете имовине и рехабилитација неправедно осуђених.

На крају, када је о национални мањинама реч, националне мањине су живи сведоци историје овог дела Европе. Често жртве у прошлости, данас постају мост између народа и један од најважнијих учесника процеса чији је циљ помирење, разумевање и изградња трајног поверења у региону. Да би националне мањине могле у пуној мери да учествују у политичком животу Србије, новим изменама и допунама изборног закона је омогућено да, као и у неким суседним земљама, мањине на основу природног цензуса добију своје представнике у Скупштини Србије, као што ће се опет са друге стране Влада постарати да представници националних мањина буду на одговарајући начин представљени и у самој извршној власти и у управи.

На територији Србије живи читав један корпус страдалнички, избеглица којих је 370.000, од којих је преко 250.000 узело држављанство Србије. Неопходно је учинити све да се њима олакша живот

у новој средини или омогући повратак домовима које су били принуђени да напусте. Зато ће Влада пружити пуну помоћ, пре свега у решавању имовинских питања у Србији и решавању истих питања у земљама из којих су избеглице дошли. Мора се пронаћи начин да се олакша легализација новоизграђених објеката, започне додела грађевинског земљишта и пружи пуну помоћ у решавању незапослености. Избегличко питање није више само хуманитарно питање, већ је саставни део развојне и социјалне политике Србије. Посебно је важно подстицати регионалну сарадњу, јер без сарадње Хрватске, БиХ и државне заједнице Србије и Црне Горе није могуће решавати овај проблем.

Можда треба, а можда и не поменути нешто што је последње или не и најмање важно, поготово у овој години. Реч је о спорту. С обзиром да смо у Олимпијској години, наша Влада ће учинити све да створи услове за припреме и наступе спротиста на највећем овогодишњем такмичењу. Водећи рачуна о значају који спорт има у нашем друштву и међународни углед, захваљујући успесима спротиста постиже наша земља, хитно ћем приступити доношењу Националне стратегије из области спорта и изради Закона о спорту, који ће за циљ имати дугорочно дефинисање спорта у нашем друштву. Полазећи од тога да спорт у овој фази треба да се финансира из буџета и донација, покренућемо и јавну расправу о доношењу Закона о приватизацији у спорту.

Даме и господо посланици, сасвим на крају, у различитим временима откривају се речи које као да имају нека натприродна своства и значења, речи у које се несме сумњати, речи којима се утерује страх у кости. Једна од таких речи је и реч "реформа". Наравно, да поставим питање, да ли ће ова влада бити реформска? Свака нова влада тежи да нешто промени и у томе успева мање или више. Ако погледамо избору и

после изборну реторику у стаблним демокртским државама, и ту ћете видети да је реч "реформа" на цени, бар када је реч о поједини областима: реформама у образовању, здравству, пензијском осигурању. Назовите то како хоћете, али ова влада ће настојати да ствари мења у поједини областима у правцу који сам назначио. Звали је реформском или не. Она неће, у сваком случају, новцем извучени из џепова грађана за плаћање маркетиншки блиставих и скупих кампања доказивати да ради добро. Она неће доказивати да терет транзиције и реформи треба да се понајвише, ако не и искључиво, свали на народ, већ, супротно, да тај терет треба да поднесу сви: они који имају више, више, они који имају мање, мање. Једини прави суд о томе како ради једна влада могу да дају народни представници у парламенту и сам народ непосредно. Ова влада ће зато настојати да буде одговорна, што значи да ће други, Скупштина и грађани, а не само она сама, процењивати колико је у свему била успешна.

Даме и господо посланици, ово је био најкраће резиме програма, у ширем облику ћете га добити после паузе. Хтео бих на крају да вас обавестим и о саставу будуће владе. За потпредседника Владе, пошто ћете биографске податке о свим члановима Владе такође добити, нећу вас са њима сада упознавати, прочитаћу вам имена чланова Владе.

Мирољуб Лабус, потпредседник Владе, Драган Јочић, Министарство унутрашњих послова, Млађан Динкић, Министарство финансија, Зоран Стојковић, Министарство правде, Зоран Лончар, Министарство за државну управу и локалну самоуправу, Ивана Дулић-Марковић, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Драган Маршићанин, Министарство привреде, Радомир Наумов, Министарство рударства и енергетике, Велимир Илић, Министарство за капиталне инвестиције, Бојан Димитријевић, Министарство трговине,

туризма и услуга, Предраг Бубало, Министарство за економске односе са иностранством, Слободан Лаловић, Министарство рада, запошљавања и социјалне политике, Александар Поповић, Министарство науке и заштите животне средине, Љиљана Чолић, Министарство просвете и спорта, Драган Којадиновић, Министарство културе, Томица Милосављевић, Министарство здравља, Милан Радуловић, Министарство вера, Војислав Вукчевић, министар за дијаспору.

Даме и господо посланици, хвала вам.